

Gustave le Rouge:

Misterija

(Roman).

In Lionel je začel stopati za Kuan-Tingom, ki je nesel svetiljko iz oranžnega papirja, po ozkih in vlažnih stopnicah navzdol, ki so ju privedle v klet, polno zabojev in sodov.

Yahtmanova radovednost je priklopila do vrhunca, a ni si mogel predstavljati, da vedejo te plesnive stopnice v misteriozno mesto, o katerem so pripovedovali toliko čudnih stvari. Kuan-Ting je na isti način kot v prodajalni odprl v kleti dohod k drugim stopnicam in po njih sta dospela do četverokotne, precej dolge dvorane. Od tod so izhajali hodniki, ki sicer niso bili razsvetljeni, a na koncu katerih je videl prihajati in odhajati luči. Čul je tudi iz daljave glasove in petje.

Vkljub svojemu pogumu je imel Lionel čudne občutke. Spoznal bo torej ono podzemsko mesto, o čegar obstoju je dvomil marsikdo, o katerem so pa drugi pripovedovali izredne stvari. Svest si je bil, da je njegovo početje silno nevarno. Kakor mu je dojal pošteni Mr. Pycraft, je v primeru napada smel računati samo na lastno moč. Zato se je prepričal, da-li je njegov browning na navadnem mestu, pripravljen za streljanje.

Kuan-Ting je upihnil svečo iz rastlinske masti, ki je gorela v njegovi papirnati svetiljki.

— Sedaj ne potrebujete več luči, je razlagal Lionelu.

In pokazal je z roko proti koncu hodnika:

— Videli boste, da je tam vse krasno razsvetljeno.

Lionel je sledil svojemu vodniku. Hodnik, iz katerega so izhajale na vse strani galerije, se mu je zdel neskončno dolg. Čimbolj sta stopala naprej, tem glasnejše je postajalo govorjenje. Imel je

čuden občutek, da se nahaja sredi glasne, a nevidne množice. Krik, smejanje, prepiranje se je čulo od vseh strani, včasih celo piskanje piščali ali harmonika. Zavonjal je muškato duha, po katerem dišijo Kitajci, kakor tudi mestoma ostri duha opija, ki ga je poznal iz kantonskih kadihnic.

Naenkrat se je stresel, ko je začul poveljujoč in kratek glas, ki ga je takoj spoznal, da je Misterijin.

— Privedi mi takoj kapetana »Morske lastovke«, je dejala. Nujno ga potrebujemo...

Zadnjega dela stavka ni čul, toda to je zadostovalo. Čul je nekaj važnega. Ne samo, da Misterija mesta ni zapustila, temveč je nadaljevala svoje delo, in v stavku, ki ga je ujel na ušesa, je Lionel sumil nov zločin, ki ga pripravlja.

Na ovinku hodnika je Lionel naenkrat začul tik poleg sebe divje rjovenje in oster duha po zvereh mu je udaril v nos. Njegovi prsti so se slučajno dotaknili železne rešetke.

— Pazite vendar! je vzkliknil Kuan-Ting, eden tigrov bi vas lahko oplazil s kremplji. To so krasne živali! Ze dolgo niso dobile pod zobe kakega nepredvidneža, ki bi hotel izslediti naše skrivnosti.

Lionel ni odgovoril, razumel je pa, da v primeru, če bi ga spoznali, ne bi mogel pričakovati milosti od svojih sovražnikov, ki jim je umor bil nekaj vsakdanjega.

Drugo poglavje.

Skrivnosti kitajskega mesta.

Lionel in njegov vodnik sta prišla do razpotja, ki ga je razsvetljevalo več svetilk. Od tod so vodile na vse strani krasno razsvetljene ceste, ob katerih so se nahajale trgovine z najrazličnejšimi predmeti.

Lionel je takoj uganil, da je podzemsko mesto tržišče za ukradeno in utihotapljeno blago; sem so se stekale vse stvari iz San-Franciska, ki so bile pridobljene na nepošten način. O istinitosti tega domnevanja je bil prepričan, ko je videl v teh prodajalnah

predmete, ki imajo veliko vrednost, kot na primer demante, o katerih človek ne bi pričakoval, da bi se dobivali na takem kraju. Kitajci v svetlomodrih oblečilih so hodili po tem podzemskem labirintu. Opazil je tudi belokožce, a teh je bilo le malo; vsi pa, ki jih je videl, so bili tipi pravih zločincev.

Kuan-Ting je odprl vrata in vedel Lionela v precej veliko sobano. Sredi nje je kakih petnajst Kitajcev sedelo na slamnjači in igralo. Znano je, kako silno strastni igralci so Kitajci. Vsi nori so za kvarte, kocke, šah, dame in cej-mej, neke vrste igre, ki je slična laški mori. Ljubijo tudi boje med petelinimi, prepelicami, črčki in kobilicami, pri katerih stavijo visoke svote.

Strast pri igri ženejo tako daleč, da zaigrajo zaporedoma denar, ženo, obleko, ki jo imajo na sebi in grede do prstov svoje roke, ki jih oni, ki dobi, takoj odseka a sekirico. Večkrat lahko srečaš v kitajskih predmestjih velikih mest nesrečneže, ki jim manjka po več prstov, ki so jih izgubili na ta način.

V beznici, v katero je bil stopil Lionel, so samo kvartali, in sicer za kup bankovcev in zlatih dolarjev, ki je ležal sredi slamnjače in ki je predstavljal lepo vsoto denarja.

— Ali hočete igrati malo partijo? je vlijudno vprašal Kuan-Ting.

Lionel je odklonil, in sicer tem energičneje, ker je med igralci spoznal kapetana Rattlesnake, čeprav si je brado obril, po njegovem steklenem pogledu in koži, ki je bila od alkohola in opija čisto svinčene barve.

K nesreči pa je tudi Rattlesnake spoznal svojega nekdanjega potnika in ko je šel Lionel skozi vrata ven, je napravil Kuan-Ting skrivno znamenje na ta način, da je stisnil kazalec in palec leve roke in jo na poseben način zavrtel. To je bilo dogovorjeno znamenje, ki je značilo: »Ogleduh se nahaja med namila«.

Kuan-Ting je odgovoril z drugim znakom, rekoč: »Razumel sem. Dam ga zagrabit!« Ta izmenjava znamenj se je izvršila tako naglo, da ni Lionel ničesar opazil. Kuan-Ting se je še vedno držal uslužno in ponižno.

**Iz bombažnega atlasa
Din 99.—**

**Iz svilenega atlasa
Din 169.—**

**Iz prima ševroja
Din 199.—**

**Iz prima laka
Din 269.—**

Ata

Tvrdka Carl Pollak d. d. v Ljubljani sporoča žalostno vest, da je njen dolgoletni, zvesti in neumorni sotrudnik-prokurist, gospod

JOSIP MORO

v petek, dne 6. t. m. nenadoma preminul.

Pogreb se bo vršil v nedeljo, dne 8. novembra t. l. ob 3. uri popoldne z Dunajske ceste št. 23 na pokopališče k Sv. Križu.

Zaslužnega pokojnika ohranimo v prijaznem spominu!

V Ljubljani, dne 6. novembra 1925.